

Η μάταιη αναζήτηση «ηγέτων»

Του **ΚΩΣΤΑ ΙΩΡΔΑΝΙΔΗ**

Σε περιόδους κρίσεως, αποδιοργανώσεως, κοινωνικής ρευστότητας και δυσπραγίας επανέρχεται με επιμονή το αίτημα της αναδείξεως «ηγέτη», που διαχειριζόμενος μία έκρυθμη κατάσταση θα σώσει τελικώς τη χώρα. Η εκάστοτε πολιτική ηγεσία κρίνεται με τις αντίστοιχες του παρελθόντος, που φυσικά εξωραϊζονται, μεγέθη μέσης τάξεως εξιδανικεύονται, διαπιστώνεται έλλειμμα τραγικό και επακολουθεί κατάθλιψη.

Εν πρώτοις η ανάγκη εξευρέσεως «ηγέτη» είναι δηλωτική μιας αρρυθμίας του αντιπροσωπευτικού συστήματος. Εκφράζει μία προφανώς ανομολόγητη νοσταλγία για καθεστώτα αυταρχικά της μιας ή της άλλης μορφής. Ο κοινοβουλευτισμός είναι το σύστημα του μέσου ανθρώπου και οι αντιπρόσωποί του θα πρέπει απλώς να διαθέτουν κοινό νομό. Είναι ένα πολίτευμα θεσμών και όχι εξεχουσών προσωπικοτήτων.

Εξ ου και η Ελβετία, όπου ο κοινοβουλευτισμός και η άμεση δημοκρατία λειτουργούν αποτελεσματικά και άψογα, δεν έχει αναδείξει καμία πολιτική «προσωπικότητα» άξια μνήμης όχι απλώς στο ευρωπαϊκό περιβάλλον, αλλά και σε αυτήν ακόμη τη συγκεκριμένη χώρα.

Εκ των πραγμάτων, ο «ηγέτης» είναι «λαϊκιστής» διότι ο ρόλος του είναι να οδηγήσει τους πολίτες προς κατευθύνσεις εκτός εκείνης που διαμορφώνει η αδράνεια της καθημερινότητας. Η Ελλάδα διαθέτει σήμερα «ηγέτες» – αυτούς που της αρμόζουν – και φυσικά «λαϊκιστές».

Ο πρωθυπουργός κ. Αντώνης Σαμαράς είναι ο «λαϊκιστής του εκσυγχρονισμού» και ο κ. Αλέξης Τσίπρας είναι ο «λαϊκιστής» απροσδιορίστου κατευθύνσεως, όπου μπορεί κανείς να διακρίνει μία πίστη στην αποτελεσματική «δύναμη των μαζών».

Κοινό σημείο των δύο αλληλ-

λοσπαρασσομένων ηγετών είναι ότι αντιμετωπίζουν τη διαμορφωθείσα κατάσταση ως «κρίση οικονομική» και ως εκ τούτου αναστρέψιμη με τη μία ή την άλλη πολιτική. Ίσως όμως δεν πρόκειται περί αυτού, αλλά ενδεχομένως περί δημιουργίας μιας νέας τάξεως πραγμάτων σε ένα ομογενοποιημένο παγκόσμιο οικονομικό περιβάλλον. Σε ένα τέτοιο πλαίσιο, η διασπορά επιχειρήσεων και πλούτου είναι πολύ μεγάλη στην Ελλάδα, ενώ η τάση διεθνώς είναι προς την κατεύθυνση δημιουργίας μεγάλων μεγεθών. Αν πρόκειται περί αυτού, τότε ο «αγώνας» των δύο «λαϊκιστών ηγετών» μας είναι απλυστατα εκτός θέματος.

Σε όλη την Ευρώπη η «ορθολογική» αντιμετώπιση της κρίσεως από τις συντεταγμένες πολιτικές δυνάμεις κατεστημένων ροπής αρχίζει να αμφισβητείται, ακόμη και από πολίτες των πλέον ανεπτυγμένων χωρών, καθώς διαπιστώνεται ότι η κρίση δεν φαίνεται να είναι παροδική, αλλά ότι προωθείται η πλήρης απορρύθμιση του οικονομικού και κοινωνικού συστήματος που είχε δημιουργηθεί στη μεταπολεμική Ευρώπη. Η άνοδος των κομμάτων της λεγομένης άκρας Δεξιάς και των ευρωσκεπτικιστών είναι συνέπεια της τάσεως αυτής.

Η δικαστική δίωξη της Χρυσής Αυγής ανέστειλε ενδεχομένως την υπερβολική διόγκωση της εκλογικής ισχύος της. Η προσπάθεια περιστολής της ανόδου του ΣΥΡΙΖΑ διά της θεωρίας «των δύο άκρων» κατέπεσε, λόγω αντιδράσεων και εντός της Νέας Δημοκρατίας. Για άλλη μία φορά η χώρα θα περάσει πιθανόν από τη βάση της «αριστερής διακυβέρνησης». Αλλά αυτό δεν θα οφείλεται στις ικανότητες του κ. Αλέξη Τσίπρα. Έχει αποφασιστικά συμβάλει για τη συγκεκριμένη εξέλιξη και η συγκυβέρνηση των «αστικών» κομμάτων Νέας Δημοκρατίας και ΠΑΣΟΚ.